

Arrest

nr. 125 318 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 december 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit Mundgod, India. U ging tot de 8ste graad naar school. In 1991 verhuisde u naar Kohima in de deelstaat Nagaland. U verkocht daar kledij op zelfstandige basis. Er waren daar verschillende ondergrondse organisaties die strijden voor de onafhankelijkheid van Nagaland. Deze organisaties persten u af en u moest hen jaarlijks 80.000 tot 100.000 roepies betalen. Op een dag stonden ze gewapend bij u aan de deur. U diende open te doen en ze doorzochten uw huis. Ze namen geld mee en waardevolle spullen. Omwille van deze problemen en ook omdat het onmogelijk is om de Indiase nationaliteit te verkrijgen besloot u India te verlaten. U wilt uw kinderen een betere toekomst bieden waarbij zij over alle rechten beschikken en een goede job kunnen vinden. U vernam dat Tibetanen in België erkend worden als vluchteling. U contacteerde een smokkelaar die voor u een Frans visum regelde. Op 1 januari 2013 nam u een vlucht van New Delhi naar Parijs, met een transit in Dubai. U verbleef gedurende 3 weken in een kamer in Parijs. Deze was geregeld door de smokkelaar. Vervolgens werd u op 23 januari 2013 naar België gebracht. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Registration Certificate (RC), uw green book, een attest van het bureau van Tibet en een attest van de Doeguling Tibetan Settlement Office.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 1 januari 2013. Van uw geboorte tot 1991 woonde u in Mundgod. In 1991 verhuisde u naar Nagaland om zaken te doen. U verkocht er op zelfstandige basis kleding.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Wanneer u gevraagd werd waarom u India hebt verlaten stelde u dat u werd afgeperst door vijf ondergrondse organisaties die strijden voor de onafhankelijkheid van Nagaland. U diende hen elk jaarlijks 80.000 tot 100.000 Indische roepies te betalen. Omwille van volgende redenen kan er worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vooreerst werd u gevraagd naar de namen van deze ondergrondse organisaties. U kwam echter niet verder dan IM en khaplang (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Van de drie andere organisaties kende u de naam niet. Verder werd u gevraagd sinds wanneer deze organisaties u geld vroegen. U stelde dat wanneer u in 1991 begon met zaken te doen er twee organisaties waren. De drie andere kwamen er later bij. U kon echter niet aangeven wanneer deze andere drie organisaties begonnen met u af te persen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Eén keer kwam één van de organisaties gewapend bij uw thuis langs. U werd toen geslagen en ze namen goederen mee. Gevraagd naar het jaar waarin deze gebeurtenis plaats vond diende u wederom het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4). Evenmin wist u te vertellen welke organisatie naar u thuis kwam (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4). Verder dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u elk van deze organisaties jaarlijks 80.000 tot 100.000 Indische roepies diende te betalen. Dit betekent dat u in totaal jaarlijks tot 500.000 roepies kwijt was aan deze organisaties. Dit stemt overeen met 5.950 euro. Het is bevreemdend dat u in de Indische context met straatverkoop van kleding zoveel geld zou verdienen. Voorts hebt u in al die jaren nooit ergens hulp gezocht. Zo stapte u nooit naar de politie of de Tibetaanse overheid in ballingschap en contacteerde u

nooit een hulporganisatie (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3). Dit ondermijnt de ernst van uw problemen. Het is niet geloofwaardig dat u gedurende 22 jaar door verschillende organisaties op ernstige wijze werd afgeperst en dat u daarvan nooit klacht hebt ingediend of hulp hebt gezocht. Tenslotte is het evenmin geloofwaardig dat u in die omstandigheden in Nagaland bleef wonen en werken. Naast de problemen met ondergrondse organisaties haalde u ook de beperkte rechten voor Tibetanen in India aan. Zo hebben zij geen kans om de Indische nationaliteit te verkrijgen. U hoorde dat Tibetanen in België erkend worden als vluchteling en besloot daarom India te verlaten (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 5). Deze redenen vallen niet onder de vluchtelingenconventie. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet naar India zou kunnen terugkeren stelde u dat uw RC niet meer geldig is en dat u daarom misschien zou worden gearresteerd en opgesloten. Dit is echter geen afdoende argument aangezien Tibetanen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet naar India zou kunnen terugkeren verklaarde u dat er geen andere redenen zijn (zie gehoorverslag CGVS 2 pp. 6-7). De vaststelling dat u niet meer verwees naar uw beweerde problemen met ondergrondse organisaties doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 4).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Frankrijk moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u niet wist dat u dat kon doen (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 6).

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw Registration Certificate (RC), uw green book, een attest van het bureau van Tibet en een attest van de Doeguling Tibetan Settlement Office, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar Indië."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift de volgende documenten:

Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be; Fédéral Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>; MO, "India laat alleenstaande vrouwen aan hun lot over", 22 oktober 2009, te consulteren op <http://www.mo.be/artikel/india-laait-alleenstaande-vrouwen-aan-hun-lot-over>; EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13; EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13; H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>; Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>; The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op <http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/427931000tibetans-mcleodganj-exile>; US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>; Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>; "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_137233_887_I_tibet0613_webwco-ver-O.pdf; "2012 International Religious Freedom Report - Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html; "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011; "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013; IANS, "Government trying its best to solve Naga Insurgency", 27 januari 2013, te consulteren op <http://www.sify.com/news/government-trying-its-best-to-solve-naga-insurgency-governor-news-national-nbOxOdhiha.html>; Business Standard, "Tribal Nagas protest illegal tax levies by rebels", 31 oktober 2013, http://www.business-standard.com/article/news-ians/tribal-nagas-protest-illegal-tax-levies-by-rebels-113103101158_1.html;

Verzoekster legt ter terechtzitting nog een nota neer met volgende stukken:

persartikel van North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China Occupied Tibet", 22 februari 2013, <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>

Verklaring die mee ondertekend werd door de ambassade van India te Brussel;

Verklaring van de heer Pat Demaret;

IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;

Echo of Arunachal, « Aapsu urges caution against refugees wrongdoing », 18 november 2013.

Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 29 januari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "China

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, de schending van het non-refoulement beginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; de schending van het beginsel van non-refoulement; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van artikel 3 E.V.R.M..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504)

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren te Mundgod, India op 20 april 1973.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, volgens verzoekende partij zijn haar ouders naar India gevlucht om de Dalai Lama te volgen na de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier). Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat verzoeksters familie zich gevestigd heeft in India.

2.7.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond, noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (de jure) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.9. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 en updates van 29 januari 2014 en 11 maart 2014). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een

langere geldigheid krijgen (zie ook informatie neergelegd door verzoekende partij). De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoekster niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak reeds dateert van 30 september 2004 en dus niet actueel is. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied en India zou trachten haar naar China uit te wijzen. Hoe dan ook uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.10.1. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt ook gesteld dat dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen bevestigd wordt de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.10.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China, waaruit kan blijken dat ze hiermee niet geconfronteerd werd in haar omgeving noch dat dit haar bezorgdheid was.

2.11. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, verzoekster had een goed inkomen en haar familie werd door de Indiase overheid een marktstandplaats toegekend die door hun arbeid en met de jaren een goed inkomen verschaft (zie CGVS-gehoor). Verzoekster en haar ouders hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven en verzoekster heeft er haar gezin. Verzoeksters bewering als alleenstaande vrouw moeilijkheden te hebben, gaat in tegen haar eigen verklaringen nu ze een nauwe band had met haar familie en dus niet alleenstaand was. De verwijzing naar een artikel van MO, "*India laat alleenstaande vrouwen aan hun lot over*", 22 oktober 2009 is dan ook niet relevant.

2.12. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en verklaart ook geen problemen te hebben met de Indiase autoriteiten. Voorts kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat ze een gedegen zakenvrouw is met een meer dan behoorlijk inkomen zodat ze ook niet kan stellen dat de Tibetanen in India in economisch opzicht gediscrimineerd worden.

2.13. Verzoekster haalt op het CGVS enkel problemen aan met vijf verschillende groeperingen in Nagaland waarvan ze echter geen bijzonderheden kent.

2.13.1. Verzoekster stelt: *Verzoekster heeft aangegeven dat zij als Tibetaan werd benaderd door bendes die aan afpersing deden. Over het algemeen worden Tibetanen in India wel degelijk slecht behandeld op basis van hun afkomst en worden zij in hun mensenrechten geschonden. Verweester meent echter te moeten twifelen aan de verklaringen van verzoekster omdat zij niet alle namen van deze organisaties kende, het jaartal niet goed weet en onmogelijk zoveel geld kon betalen aan dergelijke organisaties*".

2.13.2. Verzoekster herhaalt haar verklaringen en benadrukt de waarachtigheid ervan. Uit haar verweer kan evenwel geen bijzondere kennis blijken van deze organisaties en bovendien blijkt niet dat Tibetanen in het bijzonder worden gevisieerd, wat bevestigd wordt in de door verzoekster neergelegde landeninformatie (stuk 21, Business Standard, "*Tribal Nagas protest illegal tax levies by rebels*", 31 oktober 2013). Indien niet uit te sluiten valt dat ook Tibetaanse zakenvrouwen zoals verzoekster deze illegale belastingen dienen te betalen, dan kan verwacht worden dat verzoekster zich aansluit bij het lokale protest van de inwoners van Nagaland of zelf ook klacht indient. Geenszins kan blijken dat verzoekster in het bijzonder systematisch wordt gevisieerd, laat staan dat ze hiervoor het land dient te ontvluchten. Dit klemmt te meer nu verzoekster stelt dat een dergelijke praktijk reeds bestaat sedert 1991 en ze aldus gedurende 22 jaar niet meende dat ze zich in het bijzonder diende te beschermen. Bovendien en niettemin verzoekster beweert dat het niet eenvoudig is om zich te hervestigen in India en de bewegingsvrijheid beperkt is, heeft verzoekster het niet nodig gevonden om dit ernstig te overwegen. Verzoekster toont evenmin aan dat Tibetanen zich onmogelijk kunnen verplaatsen in India te meer nu ze zelf van Mundgod naar Nagaland verhuisde. Dat verzoekster dan ook thans om deze problemen moet vertrekken uit India, kan niet overtuigen.

2.14. Verzoekster klaagt erover dat zij niet over het Indiase staatsburgerschap kan beschikken. Daargelaten dat dit op zich geen vervolging uitmaakt, kan uit het administratief dossier en toegevoegde informatie blijken ("COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", versie van 12 november 2013 en update van 11 maart 2014 en COI Focus "China India – de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014) dat Tibetanen die in India geboren zijn tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 (de jure) Indiaas staatsburger zijn. De Indiase Citizenship Act van 1955, bepaalt dat "Citizenship by birth" toekomt aan iedere persoon in India geboren, (a) op of na 26 januari 1950, maar voor 1 juli 1987; (b) op of na 1 juli 1987, maar voor de inwerkingtreding van de Citizenship (Amendment) Act van 2003 en waarvan een van de ouders het Indiase staatsburgerschap bezit op het ogenblik van zijn geboorte; (c) op of na de inwerkingtreding van de Citizenship (Amendment) Act van 2003, wanneer (i) beide ouders Indiase staatsburgers zijn; of (ii) een van de ouders het Indiase staatsburgerschap bezit en de andere geen illegale immigrant is op het ogenblik van de geboorte. Vermits verzoekende partij in 1973 in India is geboren, zou zij minstens (de jure) de Indiase nationaliteit genieten. Echter uit dezelfde informatie in het administratief dossier blijkt ook dat het Indiase staatsburgerschap in het verleden om een veelvoud van redenen slechts uitzonderlijk werd toegekend. Zowel vanuit de Tibetaanse gemeenschap als aan Indiase zijde werd niet aangestuurd tot het opstarten van een naturalisatieprocedure. Echter dit kon verzoekende partij niet beletten toch de Indiase nationaliteit aan te vragen, te meer de CTA langzaam hun ideologische bezwaren tegen het verwerven van het Indiase staatsburgerschap herziert. De bewering van verzoekende partij dat zij de Indiase nationaliteit niet kan krijgen, is dan ook theoretisch te meer uit haar verklaringen en het verzoekschrift niet kan blijken dat ze ooit effectief stappen hiertoe ondernam.

2.15. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of

noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar gezin en familie die legaal in India verblijven. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India en haar gezin. Verzoekster zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen, wat ze niet aantoonst en ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 23 en 24) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster die slechts beweert maar niet aantoonst dat ze geen IC heeft. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoonst haar IC te hebben gegeven aan een smokkelaar – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.16. Ten slotte stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden gevisieerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.17. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *“EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah/VK”* is niet relevant nu niet is aangetoond dat verzoekster problemen had in India en dit land verlaten heeft om andere dan persoonlijke en economische redenen en dit niettemin verzoekster een gedegen zakenvrouw was met een goed inkomen en ze over alle nodige verblijfsdocumenten beschikte. Geenszins kan blijken dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

2.18. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.19. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.20. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK